

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 627/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. L. – M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. V. B., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/174/2012 z 29. apríla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. L. – M. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2013 doručená sťažnosť M. L. – M. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co/174/2012 z 29. apríla 2013

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v súdnom spore o zaplatenie 1 659, 70 € s príslušenstvom vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C 75/2011. Okresný súd rozsudkom z 23. novembra 2011 žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. O odvolaní sťažovateľa z 10. januára 2012 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co/174/2012 z 29. apríla 2013, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok.

3. Podľa názoru sťažovateľa „Rozsudok krajského súdu... nie je v súlade s požiadavkami kladenými na spravodlivý súdny proces a predstavuje protiústavný zásah do práva sťažovateľa na súdnu ochranu...

... rozhodnutie krajského súdu neobsahuje dostatočné a zrozumiteľné odôvodnenie, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie nepreskúmateľným, arbitrárnym a svojvoľným súdnym rozhodnutím...“

Rozsudok považuje sťažovateľ „za zmätočný a obsahujúci protichodné tvrdenia... poprel právny záver súdu prvého stupňa, svoj záver o odstúpení žalovaného od zmluvy však logicky, presvedčivo ani zrozumiteľne nevysvetlil“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 3 Co/174/2012-132 z 29. 4. 2013 porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu... č. k. 3 Co/174/2012-132 z 29. 4. 2013 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Krajský súd... je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 275,94 EUR...“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co/174/2012 z 29. apríla 2013.

8. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

10. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu týkajúceho sa námietok uvedených v bode 3 a sťažovateľom

označeným základným právom podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní rozsudkom sp. zn. 3 Co/174/2012 z 29. apríla 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

13. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd [v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa (pozri tiež bod 3)] oboznámil prvostupňové rozhodnutie, odvolaciu argumentáciu sťažovateľa a vyjadrenie žalovaného k nej. Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Krajský súd... ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Súd prvého stupňa dospel správne k skutkovému záveru, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo značky...

Súd prvého stupňa tiež správne uzavrel, že v súvislosti s kúpnu zmluvou nedošlo k platnému uzavretiu vedľajšieho dojednania o výhrade vlastníctva podľa § 601 Občianskeho zákonníka, pretože takéto dojednanie musí byť uzavreté v písomnej forme. Z uvedeného vyplýva, že k prechodu vlastníckeho práva na žalovaného došlo odovzdaním motorového vozidla.

Rozhodnutie o tom, že žalovaný nie je povinný zaplatiť doplatok kúpnej ceny odôvodnil súd prvého stupňa tým, že došlo k účinnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy.

Odvolačí súd uvádza, že nie je správny právny záver súdu prvého stupňa o tom, že platným dôvodom pre odstúpenie od kúpnej zmluvy mohlo byť omeškanie žalobcu pri poskytnutí súčinnosti pri zápise zmeny vlastníka motorového vozidla na dopravnom inšpektoráte.

Odvolačí súd konštatuje, že zákon č. 315/96 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách je predpisom verejného práva, ktorý okrem iného upravuje práva a povinnosti fyzických osôb, fyzických osôb oprávnených na podnikanie i právnických osôb ako aj pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí na úseku cestnej premávky (§ 1 zák. č. 315/1996 Z. z.). Povinnosť držiteľa vozidla vyplývajúca z ust. § 90 ods. 1 a písm. a/ citovaného zákona, teda povinnosť oznámiť prevod držby vozidla na inú osobu je povinnosťou vyplývajúcou z tohto predpisu verejného práva a jej porušenie nemôže mať v zásade vplyv na obsah práv a povinností zo súkromnoprávneho vzťahu vyplývajúceho z uzavretej kúpnej zmluvy. Porušenie tejto povinnosti by mohlo byť dôvodom na odstúpenie od zmluvy jedine v prípade, ak by došlo k uzavretiu výslovnej dohody medzi účastníkmi kúpnej zmluvy o tom, že nesplnenie tejto povinnosti je dôvodom pre odstúpenie od zmluvy.

Odvolačí súd však poukazuje na tú časť odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorej prvostupňový súd konštatuje jednoznačne prejavenu vôľu žalovaného ukončiť zmluvný vzťah, čo zrealizoval odstavením motorového vozidla v mieste bydliska a sídla žalobcu, o čom bol žalobca preukázateľne upovedomený.

Odvolačí súd považuje za potrebné uviesť, že sám žalovaný žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval dôvod odstúpenia od zmluvy, došlo iba k faktickému prejavu vôle smerujúceho k vráteniu motorového vozidla, o čom bol upovedomený žalobca i jeho manželka.“

Po citovaní ustanovení § 35 ods. 3 a § 48 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov krajský súd ďalej uviedol:

„Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o tom, že žalovaný od zmluvy odstúpil. K odstúpeniu od zmluvy došlo v máji 2010, keď žalovaný vrátil motorové vozidlo žalobcovi. Ako už bolo konštatované, žalovaný sám neuviedol žiaden dôvod pre odstúpenie od zmluvy, na druhej strane však z konania pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že žalobca tento úkon žalovaného akceptoval. O tejto skutočnosti svedčí ďalší postoj žalobcu vo vzťahu k motorovému vozidlu, keď sa nepochybné správal ako jeho vlastník.

Žalobca vedel o tom, že najneskôr od 13. 7. 2010 boli vykonané exekučné blokácie motorového vozidla a následne dňa 21. 11. 2011 na exekučnej dražbe došlo k predaju motorového vozidla, kedy sa vlastníkom vozidla stala dokonca matka žalobcu. Žalobca nevykonal žiadne úkony na zabránenie predaja motorového vozidla v exekučnej dražbe, v jej priebehu netvrdil, že vlastníkom vozidla je žalovaný a ani neumožnil žalovanému využiť právo namietat vlastníctvo k motorovému vozidlu. Z týchto konaní žalobcu je možné jednoznačne vyvodiť, že akceptoval navrátenie vlastníckeho práva motorového vozidla v prospech svojej osoby.

Za uvedenej situácie je odvolací súd toho názoru, že aj keď žalovaný neuviedol dôvod pre odstúpenie od zmluvy, žalobca svojím postojom prejavil vôľu akceptovať takéto odstúpenie od zmluvy a preto došlo k zrušeniu kúpnej zmluvy. Je preto správny záver súdu prvého stupňa o tom, že z neexistujúcej zmluvy sa žalobca nemôže domáhať ďalšieho plnenia podanou žalobou.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p.“

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti

napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co/174/2012 z 29. apríla 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdництва.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013